

AMANDA QUICK

NEBEZPEČNÉ SNY

Nebezpečné sny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Quick

Nebezpečné sny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEBEZPEČNÉ SNY

PRAHA 2023

Přeložila: DANIELA ČERMÁKOVÁ

Amanda Quick: Nebezpečné sny
Vydání první
Copyright © 2022 by Jayne Ann Krentz
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2621. publikaci
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz
Přeloženo z anglického originálu When She Dreams vydaného
nakladatelstvím Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC,
New York, v roce 2022
Český překlad © 2023 Daniela Čermáková
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Zdeňka Grigarová
Ilustrace na přebalu © 2023 Emil Křížka
Přebal a vazba © 2023 Emil Křížka
Sazba a grafická úprava Ricardo
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2138-7
ISBN e-knihy 978-80-269-2192-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2139-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2140-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET
Praha 2023

AMANDA QUICK

NEBEZPEČNÉ SNY

Pro Franka, jako vždy s láskou.

Kapitola 1

Vy jste mě otrávil.“

Ta slova z ní vyšla jako zkomolené mumlání, ne rozezlený výkřik, jak měla Maggie Lodgeová v úmyslu. Jakási omamná látka ji uvrhla do bdělé noční můry. Ordinace doktora Emersona Oxladea, analytika snů, se s ní začínala točit. Kousičky zdí a stropu byly tu a tam průhledné.

„Uklidněte se, slečno Smithová.“ Oxlade mluvil strohým, autoritativním tónem. „Nezapomeňte, že vaše nervy jsou extrémně křehké, a tudíž máte sklony k hysterii. Proto jste mě vyhledala kvůli terapii. Pokouším se vám pomoci.“

Oxlade ji znal jako slečnu Smithovou, protože si u něho zamluvila konzultaci pod tímto jménem. Když navštěvovala odborníky na poli snové analýzy, měla ve zvyku používat smyšlenou totožnost. Uchýlila se k tomu, poté co byla propuštěna z Psychiatrické léčebny Sweet Creek, a vyplatilo se to. Důkazem účinnosti byl fakt, že po odchodu ze Sweet Creeku ji už do žádného jiného blázince nezavřeli.

„Nepřišla jsem kvůli terapii,“ namítla. „Jasně jsem re-

cepční oznámila, že si chce zamluvit konzultaci. Moje nervy jsou v naprostém pořádku. Nejsem hysterická, zatraceně. Jsem našťavaná.“

Věděla však, že nejspíš zní, jako by byla těsně před zhroucením. Měla uposlechnout varování, jehož se jí dostalo minulý týden, když do této ordinace vešla poprvé. Celý prostor se topil v neviditelných stínech.

V duchu si říkala, že ta špatná energie tu jistě zbyla po nějakém rozrušeném člověku, který za Oxladem přišel, aby mu pomohl s jeho nočními můrami. Nyní ovšem uvažovala, kolik z těch temných vibrací vyzařuje přímo z Oxladea.

Nebylo to poprvé, co narazila na jezírko energie, jež byla tak nejasná, až bylo nemožné určit její zdroj. Kdyby se však chtěla vyvarovat jakéhokoliv prostoru, který čpěl nočními můrami jiných lidí, musela by zůstat zavřená doma. Její citlivost už napáchala na jejím osobním životě dost škod. Nedovolí, aby se proměnila v agorafobii.

„Ujišťuju vás, že vás nikdo neotrávil,“ vyštěkl Oxlade. „Můj vylepšovač má jisté vedlejší účinky, ale pro většinu lidí jsou příjemné, dokonce radostné, pokud mají někoho, kdo je tím zážitkem provede. A proto jsem tady. Ukážu vám, jak nejlépe využít vašeho talentu na lucidní snění. Společně dosáhneme velkých věcí.“

„Parchante.“

„Takhle poprvé jsem vám dal velice malou dávku. Ještě nikdy jsem ji nepoužil na nikoho, kdo má tak silný snový talent jako vy. Nechtěl jsem to přehnat. Za pár minut se ocitnete v hlubokém bdělém snovém stavu. Vylepšovač má rovněž hypnotické účinky. Zařídí, abyste byla přístupná příkazům. Tím vás budu mít pod kontrolou.“

„Přestaňte s tím,“ vyhrkla, zatímco se snažila vzdorovat děsivému pocitu, že se její mysl začíná oddělovat od těla. „Zdrogoval jste mě, vy podvodníku. Nejste o nic lepší než ostatní.“

Volání o pomoc bude muset počkat. Musí se soustředit na to, aby překonala ty vidiny, a momentálně by dvě věci naráz dělat nedokázala. Její priority byly jasné: nejdřív útěk, potom křik. Nevyhnutelným nočním můrám jistě neujde, ale ošklivé sny zvládne. Na to je odbornice.

Vzhledla k mizejícímu stropu, uvažovala, jakou má zvolit taktiku.

„Nebraňte se účinkům,“ ponoukal ji Oxlade. „Jenom tím všechno zhoršíte. Zůstaňte klidná.“

„Sklapněte.“

„Naučíte se, jak si můj zlepšovač vychutnat, slečno Smithová. Povedu vás.“

Stále mluvil věcným tónem doktora, který ví, co je pro jeho pacienta nejlepší, ale nyní zaznamenala v jeho slovech znepokojující prvek. Chtíč. Ne sexuální povahy. Nějakou chorobou touhu.

Tuhle jeho nepříjemnou zvláštnůstku jsem měla zachytit dřív, blesklo jí hlavou.

První konzultace však proběhla bez problémů, navzdory té energii v kanceláři. Oxlade byl posledním v dlouhé řadě lékařů, terapeutů, šarlatánů a podvodníků, s nimiž se v posledních několika letech setkala, ale provázela ho pověst váženého odborníka. Psal články do vědeckých a lékařských časopisů. Přednášel na významných akademických institucích.

Po první konzultaci ji Oxlade dychtivě pobízel, aby si u něho zamluvila další setkání. Teď už chápala, proč byl tak nadšený. Byl jí posedlý – ne jí jako ženou, ale jejím talentem na lucidní snění.

Nebylo to poprvé, co se ocitla v takové situaci, ale žádný z těch ostatních rádoby expertů se ji nepokusil zdrgovat. Oxlade proklouzl přes její obvykle pevnou obranu.

Stěny a podlaha teď byly téměř neviditelné. Oxladeův stůl a knihovny přečpané těžkými svazky a vědeckými časopisy se kolem ní vznášely ve vzduchu.

„Jen ještě pár minut, slečno Smithová, a budeme moct vyrazit na cestu vašimi podivuhodnými sny,“ konstatoval Oxlade.

Uvědomila si, že ho slyší, ale už ho nevidí. To nebylo dobré. Opatrně otočila hlavu na polštáři a pátrala po svém mučiteli.

Oxlade jí vplul do zorného pole. Rozvaloval se ve svém velkém koženém křesle, kalhoty šité na míru byly povytažené, protože měl přehozenou nohu přes nohu, z rohu úst mu čouhala dýmka a před sebou držel připravený zápisník. Jeho zlatý pečetní prsten na malíčku se zlověstně blýskal. Za čočkami brýlí se mu světlé oči leskly nezdravým vzrušením. *Oči hada.*

Jeho hlava začala měnit tvar. Protáhla se, přesně jako u hada. Z dýmky se stal tenký, rozeklaný jazyk.

Věděla, že se halucinace začínají vymykat kontrole. To nesměla dovolit. Tohle je přece noční můra. Ví, jak zvládnout ošklivé sny.

Potřebuješ nějaký plán.

Pokud chce utéct, musí se pohnout, ale točící se místnost byla dezorientující. Ovlivňovala její smysl pro rovnováhu. Nic nepůsobilo pevně či hmotně, dokonce ani gauč, na němž ležela.

Ten gauč.

Vstát z toho gauče je zjevně první důležitý krok. Logické myšlení jí zrovna teď příliš nesloužilo, ale zničení si byla naprosto jistá, že se z ordinace nedostane, pokud nevstane z toho zpropadeného gauče.

Místnost byla ošklivě pokroucená. Všechno bylo špatně, věděla však, jak by měla vypadat. *Oxlade tě uvrhl hluboko do snu.*

Povolala veškerou sebekontrolu, aby přinutila halucinace ustoupit. Nábytek se usadil zpátky na podlahu. Zdi a strop nabyly pevného tvaru. Zhluboka se nadechla a pokusila se posadit.

Oxladea to rozčílilo. Předklonil se, hadí oči se mu třpytily. „Lehněte si, slečno Smithová. Pokud se pokusíte vstát, zamotá se vám hlava.“

S dalším urputným vynaložením vůle se jí podařilo přehodit nohy přes okraj pohovky. Byla nesmírně vděčná, že si na schůzku oblékla kalhoty. Ne že by volba oblečení byla jen šťastnou náhodou. Bezpočet hodin strávených v ordinacích analytiků snů, psychiatrů a terapeutů ji naučily, že pacient se obvykle musí uložit na gauč. Taky zjistila, že někteří rádoby experti se neštítí svádět na řečených gaučích své klientky. A bylo jednodušší se vypořádat s takovými situacemi, když měla žena na sobě kalhoty.

Jakmile se podrážky jejích páskových sandálků dotkly podlahy, položila obě ruce na polstrování vedle sebe a zvedla se na nohy.

Pár vteřin vrávorala, vyděšená, že ztratí rovnováhu.

Oxlade upustil zápisník, vytrhl si dýmku z pusy a vyskočil. „Slečno Smithová, trvám na tom, abyste se okamžitě posadila.“

Ignorovala ho a soustředila se na dveře. Projít jimi byl druhý bod jejího plánu.

Snažila se vykročit ke dveřím, ale zjistila, že se nemůže hnout, protože ji Oxlade popadl za paži.

„Sundejte ze mě tu ruku,“ ucedila. Potěšilo ji, že už její slova zní jasně a srozumitelně. I hlas měla silnější. Začínala tu bdělou noční mŕru ovládat.

Oxlade ji stiskl ještě pevněji. Oči se mu leskly. „Nemůžete odejít. Copak to nechápete? Všechno závisí jen na vás.“

Snažila se mu vytrhnout a vrhla se ke dveřím.

Oxlade ji strhl zpátky. „Nemůžete ode mě odejít, vy hloupá ženská. Potřebuju vás.“

Vymanila se z jeho sevření a popadla nejbližší těžký předmět, skleněný popelník. Nemotorně se jím rozmách-

la na Oxladeovu hlavu. Vyjekl, pustil její paži a klopýtl zpátky, jen tak tak se ráně vyhnul.

„Musíte se uklidnit, slečno Smithová,“ zalapal Oxlade po dechu. „Dostala jste záchvat hysterie.“

Znovu vykročila ke dveřím, ale v půlce místnosti si vzpomněla na kabelku. Nemůže ji tu nechat. Nejenže v ní měla trochu peněz, ale taky doklady se svým skutečným jménem.

Změnila směr a popadla kabelku ze skříňky. Když si uvědomila, že se ji Oxladem už nepodařilo znovu chytit za paži, ohlédla se přes rameno. Právě včas, aby viděla, jak sahá do šuplíku stolu a vytahuje injekční stříkačku. Pak se vrhl k ní.

„Nedala jste mi na vybranou,“ prohlásil. „Musím vám dát sedativum. Nebojte se, zařídím, aby se vám dostalo pomoci, kterou potřebujete.“

Ta mrazivá slova vyšla přímo ze srdce několika jejích nejhorších nočních můr, těch, které se vracely do doby, již strávila ve Sweet Creek Manor. Zaplavila ji další vlna paniky. Potrvá jí pár drahocenných vteřin, než otevře dveře. A ty právě teď neměla.

Oxlade zdolal vzdálenost mezi nimi. Držel stříkačku, jako by to byla dýka.

„Mrzí mě, že to musím udělat, slečno Smithová, ale je to pro vaše vlastní dobro.“

Další slova z noční můry.

Upustila kabelku a zvedla velkou keramickou vázu stojící na skřínce. Byla plná vody a s nádhernou kyticí, takže ji skoro neuzvedla, ale zoufalství jí propůjčilo sílu. Oběma rukama ji hodila na Oxladea.

Snažil se jí vyhnout, ale už bylo pozdě. Váza ho zasáhla přímo doprostřed hrudi. Zabručel, upustil stříkačku a zavrával zpátky. Voda a květiny se rozlily po něm, promočily mu elegantní, na míru šitý oblek, košili i vázanku.

Zezadu narazil do gauče a zhroutil se na polstrování.

„Jste hysterická,“ vyhrkl. „Nevíte, co děláte, čeho bychom spolu mohli dosáhnout. Zakazuju vám opustit tuto místnost.“

Popadla řemínek své kabelky, otevřela dveře a vrávoravě vešla do malé čekárny.

Recepční s tvrdým pohledem vyskočila na nohy, konsternovaná šokem. V čekárně ztuhle seděla žena ve středním věku, s výtiskem *Reader's Digest* v rukou v rukavičkách.

Maggie zaslechla, jak se za ní dveře vnitřní kanceláře zabouchly. V obavách, že ji Oxlade pronásleduje, se otočila – a téměř ztratila rovnováhu.

Zaplavila ji však úleva, když zjistila, že se Oxlade zavřel ve své kanceláři. Ozvalo se slyšitelné klapnutí, jak zamkl dveře.

Zhluboka se nadechla, přehodila si řemínek kabelky přes jedno rameno a otevřela dveře malé čekárny. Chystala se vejít do chodby, ale zarazila se na tak dlouho, aby se ohlédla na ohromenou ženu s časopisem.

„Dám vám radu,“ řekla Maggie. „Najděte si jiného snového terapeuta.“

Na odpověď nečekala. Unikla do chodby a zabouchla za sebou dveře. Opřela se jednou dlaní o zeď, aby nabyla rovnováhy, a pak opatrně vykročila ke schodišti.

Uvažovala, jestli ta ztuhlá žena uposlechne její rady. Nebylo to pravděpodobné. Dobré rady lidé poslouchali jen zřídka. Ona byla dokonalým příkladem této charakterové vady. Ani by nedokázala spočítat, kolikrát si říkala, aby přestala pátrat po analytikovi, který by ji naučil, jak sny lépe ovládat, přesto byla tady, prchala po dalším katastrofálním sezení.

Emerson Oxlade jako by vystoupil rovnou z nějakého hororového filmu – snad z *Doktora X* nebo *Mad Love* s Peterem Lorrem.

Naštěstí neznal její skutečné jméno.

Kapitola 2

Adelina Beach

O pět měsíců později...

Maggie se ze všech sil snažila ignorovat ten věšák na šaty, ale ukázalo se, že je to nemožné. Tyčil se v rohu Sageovy detektivní kanceláře a vrhal neviditelný stín na přečpaný, střídmo vybavený pokoj. Na jednom mosazném háčku visel pánský klobouk. Na dalším značně obnošený kabát.

Ani klobouk, ani ten kabát nebyly zdrojem špatné energie v místnosti. O tom nebylo pochyb – potíž byla v tom věšáku. Nepatřil do té kanceláře. Byl tu špatně.

Okřikla se, že jí do toho věšáku nic není, a snažila se soustředit na důvod, proč sedí v půl jedenácté dopoledne v kanceláři soukromého vyšetřovatele – toho dne už třetího.

„Někdo se pokouší vydírat moji zaměstnavatelku,“ prohlásila. „Chci, abyste tu osobu našel a zastavil ji.“

Sam Sage se předklonil a zkrřížil paže na stole. Nebyl takový, jak očekávala. Rozhodně působil jako soukromé oko. Měl pevné a docela tvrdé rysy a chladné oči muže, jehož už nemůže nic překvapit a který přišel o veškeré iluze, jež by snad mohl mít o světě, ale na Samu Sageovi bylo něco víc. Nebyla si jistá co, ovšem vědomí,

že v sobě skrývá nějakou hloubku, ji tak trochu uklidňovalo. Potřebovala detektiva, na kterého se může spolehnout, že udrží tajemství.

Navzdory jeho ledovému vzezření měla dojem, že ho zaskočila. Jako by očekával, že do kanceláře vejde někdo jiný, ale místo toho se objevila ona. A teď se pokoušel rozhodnout, co si s ní má počít.

Možná ho ale prostě překvapilo, že má nějakého klienta. Drahý klobouk, na míru šitý oblek, bílá košile a pruhovaná vázanka naznačovaly, že kdysi býval úspěšný, ale podle omšelé kanceláře bylo zjevné, že už se mu nedaří tak dobře. Sageova detektivní kancelář se nacházela v druhém patře skromné dvoupatrové kancelářské budovy. V přízemí byla kavárna a trafika. Na chodbě prošla kolem dveří nějaké společnosti poskytující asistentské služby a malého podniku zabývajícího se účetnictvím.

Použité vybavení působilo jako ten muž. Někdy během svého života přišlo o veškeré polstrování a dekorativní prvky, takže zůstalo jen to nejnutnější – poškrábáný dřevěný stůl, rozvrzaná židle za ním, několik židlí pro klienty a promáčknutá kovová kartotéka.

Na stole byl telefon, mosazná lampička se zeleným skleněným stínítkem, kalendář z autoservisu Adelina Beach a podnos s pery a svorkami. Všechno do této místnosti pasovalo – kromě toho věšáku. Neměl by být v kanceláři, ale člověk si musí někam pověsit klobouk a kabát, takže předpokládala, že se dá považovat za základní položku vybavení podniku.

Sage si právě četl ranní vydání *Kurýru Adelina Beach*, paty kožených bot opřené o roh stolu, když před chvílí otevřela dveře. Okamžitě vstal a oblékl si sako. Noviny byly nyní pečlivě složené po jedné straně stolu.

„Kolik ten vyděrač požaduje, slečno Lodgeová?“ zeptal se.

„Tisíc dolarů.“

Sam nadzvedl obočí. „Takže to není žádný troškař.“

„Ve zprávě stojí, že nic víc požadovat nebude, nicméně, jak jistě víte, jakmile člověk přistoupí na vydírání, vždycky následuje další a další.“

„Slyšel jsem o tom.“

Jeho suchého sarkasmu si nevšímal. Přečetla dostatečné množství detektivek od Dashiella Hammetta, aby věděla, že soukromá očka se prostě vyjadřují tímto způsobem. Odpovídalo to jejich cynickému pohledu na svět.

„Každý poradenský sloupkař dostává nějaké šílené dopisy, ale tenhle je jiný,“ pokračovala.

„Vy jste poradenská sloupkařka?“

„Pro jednu pracuju.“

Vytáhla z kabelky obálku a položila ji na stůl před něho.

Chvilku si ji prohlížel. „Byla poslána tetě Corneli, na adresu *Kurýru Adelina Beach*.“

„Přišla dnes ráno. Dorazila spolu s taškou dopisů od čtenářů na adresu vydavatele *Kurýru*.“

Sam pohlédl na obálku. „Žádná zpáteční adresa, ale razítko pochází z L. A. V čem se tento dopis liší?“

Rozumná otázka. Alespoň ji poslouchal. To bylo povzbudivé.

„Je velice konkrétní,“ prohlásila. „Kdosi věří, že teta Cornelia je odpovědná za vraždu ženy jménem Virginia Jennawayová.“

„Kdo je teta Cornelia?“

„Momentálně jsem to já.“

„Vy se jmenujete Cornelia Lodgeová?“ zeptal se Sam. „Mám dojem, že jste se představila jako Margaret Lodgeová.“

„Jmenuju se Margaret Lodgeová. Pracuju pro skutečnou tetu Corneli, Lillian Dewhurstovou. Ta je ovšem právě teď v zahraničí na plavbě po jižním Pacifiku. Zatímco je pryč, starám se místo ní o sloupek. Takže ano,

momentálně jsem teta Cornelia já, ale to nemůže pisatel tohoto dopisu vědět.“

„Jste si jistá, že ten dopis není určený přímo vám?“

„Jistěže jsem si jistá. Nemám tušení, kdo je Virginia Jennawayová – nebo spíš byla.“

„Jennawayová,“ zopakoval.

„Je mi jasné, že to celé zní trochu zmateně, pane Sagi.“

„Maličko,“ připustil.

Povzdechla si. „Zjevně na vás jdu příliš rychle.“

„Není to poprvé, co se mi to stalo. Jsem na to zvyklý. Prosím, pokračujte.“

Možná není nejbystřejší. To byla depresivní myšlenka. Už totiž dospěla k názoru, že si nechce najmout žádného z dalších dvou soukromých vyšetřovatelů ve městě. S oběma se sešla – krátce – dnes dopoledne. Adelina Beach bylo příjemné městečko kousek od L. A. Byl to domov několika celebrit a pyšnil se exkluzivními nákupními středisky. V městečku nebylo příliš pochybných čtvrtí, ale Sageovým konkurentům se podařilo dvě z nich najít.

Stačilo, aby vešla do kanceláří ostatních detektivů, a věděla, že ani jeden z nich jí nebude k ničemu. Ten první byl pod vlivem, ačkoliv bylo teprve devět. Ten druhý jí připadal rozhodně podezřele, jako takový ten chlápek, který vezme peníze, aby se díval jinam.

Sam Sage nebyl opilý a působil alespoň schopně. Neřičal jí jako pochybná existence, ovšem člověk si nikdy nemohl být jistý. Za sebou měla obdivuhodně zpackané zasnoubení, které dokazovalo, že talent na lucidní snění jí je při posuzování důvěryhodnosti lidí k ničemu.

„Dovolte mi to vysvětlit,“ pronesla a zapojila veškerou svou trpělivost.

„V klidu do toho.“

To neznělo moc dobře. Až znepokojivě se to blížilo k *uklidněte se*, což obvykle přecházelo v *začínáte být hysterická*.

Jestli plácne něco takového, rozčílí se a odejde. A to nechtěla. Musí vzít situaci pevně do rukou a ustanovit se jeho klientkou, tou, která platí účty a kdo tudíž velí, protože už jí došly možnosti. Buď to bude Sageova detektivní kancelář, nebo losangeleský telefonní seznam.

Představa, že se snaží najít spolehlivého, důvěryhodného soukromého detektiva v losangeleském telefonním seznamu, byla skličující. To město mělo zaslouženu pověst zkorumpovaného místa. Platilo to o velkých studiích, policejních sborech i soudech. Bylo to veřejné tajemství. Soukromí vyšetřovatelé pracující v takovém prostředí často v takovém systému uvízli. Potřebovala někoho, kdo se nedá koupit, někoho, komu by mohla věřit.

Věnovala Samovi ocelový úsměv, vstala, sebrala ze stolu výtisk *Kurýru Adelina Beach* a otevřela ho v části Domov. Umístila stránku přímo před Sama.

„Začněme od začátku,“ prohlásila. „Možná pro vás pak bude snazší všechno pochopit.“

„Děkuju, to by mi velice pomohlo.“

Potlačila vztek a ukázala na sloupek Milá teto Cornelia. „Tohle je teta Cornelia. Jak jsem vám řekla, momentálně ten sloupek píšu já, ale skoro nikdo to neví.“

Podíval se na sloupek a přečetl nahlas první dopis:

Milá teto Cornelia,

pokud žena tři týdny před svatbou zjistí, že má její snoubenec poměr, měla by zasnoubení zrušit? Tento muž se omluvil a prosí za odpuštění. Přísahá, že už se to nikdy nestane. Rodiče té ženy a její přátelé se domnívají, že by svatbu neměla rušit.

S úctou

Ptám se za přítelkyni

Milá Ptám se za přítelkyni,

*leopardi nemění své skvrny. Pokud se vaše přítelkyně
provdá za muže, který ji podvádí před svatbou, získá
manžela, který ji bude podvádět i po svatbě. Napsala
jste tetě Cornelií, protože vaše kamarádka má pochyby.
To na ni křičí její intuice a snaží se získat její pozornost.
Měla by ji poslouchat.*

S úctou

teta Cornelia

Sam zvedl oči. „Tu odpověď jste psala vy?“

„Ano.“

Sam tiše zapískal. „Jste drsná dáma. Copak nevěříte,
že by měl chlap dostat druhou šanci?“

„Jen jsem Ptám se za přítelkyni řekla zjevnou pravdu.“

„Vychází vaše rada z vlastní zkušenosti?“

„Do toho,“ konstatovala, „vám nic není.“

„Myslel jsem si to. Z vlastní zkušenosti.“

Maggie se posadila. „Nevěsta, která zruší svatbu tak
krátce před obřadem, je pod obrovským tlakem. Žena,
která opustí muže téměř před oltářem, si získá jistou po-
věst, víte, bez ohledu na to, jaké ji k tomu vedou důvody.“

„Jakou pověst?“ zeptal se Sam.

„Někteří budou tvrdit, že se zhroutila, což znamená, že
má chatrné nervy. Jiní budou prohlašovat, že je to hyster-
ka, a budou jí radit, aby se *uklidnila*.“

„Chápu.“

„A pak je tu společenská stránka dané záležitos-
ti. Nevěsta bude informována, že nemůže svatbu odvo-
lat na poslední chvíli, protože by ztrapnila rodinu. Kro-
mě hanby je to také velice nákladné. Platby za catering.
Za květiny. Za šampaňské. Za svatební šaty. A co všech-
ny ty svatební dary, které už hosté nakoupili?“

Sam přikývl. „Rozhodně mluvíte z vlastní zkušenosti. Myslíte si, že kamarádka Ptám se za přítelkyni uposlechně vaší rady?“

„Kdo ví?“ povzdechla si Maggie. „Lidé se rádi ptají na rady, ale jen zřídka je přijmou. Pravda je, že si obvykle jen chtějí postěžovat na svoje problémy. Postrádají statečnost a odhodlání, jež jsou třeba, aby je nějak vyřešili.“

„Zajímavé.“ Sam se opřel, až židle zaskřípala. „Taky mám takovou zkušenost. Kdo by si byl pomyslel, že povolání soukromého očka a sloupkařky mají něco společného?“

Záblesk intuice jí napověděl, že tentokrát to nemyslí ironicky. Jen pobaveně. To bylo protivné. Nebyla tu, aby ho bavila.

„Jak byste vy odpověděl na dopis od Ptám se za přítelkyni?“ chtěla vědět.

„Stejně jako vy,“ opáčil.

Trošičku se uvolnila.

„Nebojte se, za váš čas vám zaplatím,“ prohlásila.

„To rád slyším. Cením si vaší trpělivosti, protože až do dnešního dopoledne jsem o tetě Cornelií nikdy neslyšel.“

„Možná se omezujete na sportovní rubriku novin?“

„Ví se o mně, že rád čtu komiksy.“

Ledově se na něho usmála. „Tím se vysvětluje, proč o sloupku Milá teto Corneliie nic netušíte. Čirou náhodou to je jeden z nejvíce vydávaných poradenských sloupků v zemi. Začal v *Kurýru Adelina Beach* a vychází šest dnů v týdnu v rubrice Domov. A ta je hned po společenské stránce.“

„Společenskou rubriku čtu jen tehdy, pokud pracuju na případu, který se dotýká vyšší společnosti, což je upřímně řečeno jen zřídka,“ prohlásil.

Probudil v ní zvědavost. „Vy pracujete i pro klienty z vyšší společnosti?“

„Pár let jsem byl u vražd,“ prohlásil. „Vím, že vás to šokuje, ale bohatí a slavní lidé se taky vzájemně zabíjejí.“

„Byl jste v tom dobrý?“

„Ano, byl, ale ta práce mě frustrovala.“

„Proč?“

„Bohatí a slavní lidé se vzájemně zabíjejí, ale jen zřídka za to skončí ve vězení.“

Přikývla. „Peníze rovnají se moc a moc vede ke korupci.“

„Dost na to, aby to bylo otravné.“

„Kde jste pracoval, když jste byl u policie?“ zeptala se.

„Začal jsem v Seattlu. Před pár lety jsem se přestěhoval do L. A.“

To ji zarazilo. „Vy jste pracoval u losangeleského policejního sboru?“

„Chvilku.“

Nálada jí poklesla. „Aha.“

Pozorně ji sledoval. „Je v tom nějaký problém?“

„Ne, ne, jistěže ne.“

Zatnul čelist. „Je to problém. O co jde?“

„Nechci vás urazit –“

„Jen do toho, jsem na to zvyklý.“

Odkašlala si. „Jen se povídá, že policejní sbor v Los Angeles je na výplatní pásce studií a magnátů, kteří řídí město.“

„Už tam nepracuju. Vyhodili mě.“

Tentokrát byla na řadě Maggie, aby si ho pozorně prohlédla. „Mohl byste mi prozradit proč?“

„Zatknul jsem špatného člověka.“ Poklepal na dopis. „Vraťme se k vašemu případu. Předpokládám, že jste ohledně toho vyhrožování nekontaktovala policii v Adelina Beach?“

„V žádném případě. Ten dopis prakticky obviňuje tetu Corneliu z vraždy. Kariéra a pověst mé zaměstnavatelky

by byly zničené, kdyby se rozneslo, že ji cokoliv spojuje s nějakým násilným činem.“

„Uvážila jste možnost, že by vaše zaměstnavatelka opravdu mohla mít něco společného s úmrtím té Jenna-wayové?“ zeptal se Sam.

„Ne. Jsem si jistá, že slečna Dewhurstová nikoho nezabila.“

„Co vás k tomu vede?“

„Intuice. Pracuju pro ni už přes dva měsíce. Kancelář mám v jejím domě. Strávila jsem s ní spoustu času. Na Lillian Dewhurstové není nic, co by mě vedlo k domněnce, že by byla schopná spáchat vraždu. Přečtěte si ten dopis, pane Sagi. Prosím. Je k němu připojený výstřížek z novin.“

Vytáhl dopis z obálky a rozložil ho. Výstřížek se snesl na piják.

Bez jakéhokoliv výrazu zprávu přečetl:

Milá teto Corneli,

*ti, kteří se domnívají, že vražda za pomoci snů
nezanechá žádné důkazy, se mýlí. Cena za mlčení je tisíc
dolarů. Kupte si vstupenku na zahajovací konferenci
Guilfoyleova institutu v Burning Cove a přineste peníze
v hotovosti. Další instrukce obdržíte po příjezdu.*

*S pozdravem jako z nočních můr
Cestovatel*

„Vidím, že vyděrač si libuje v melodramatu,“ konstatoval Sam. Odložil dopis a zvedl zažloutlý novinový výstřížek. Jeho tón zněl zamyšleně, když četl.

*Keeley Point – Dnes brzo ráno bylo nalezeno tělo
slečny Virginie Jennawayové vyplavené na pobřeží*

nedaleko jejího domku. Rodinný právník nám prozradil, že se slečna Jennawayová zjevně rozhodla projít za svitu měsíce po pláži a byla zaskočena zbloudilou vlnou, která ji odnesla do moře, kde se utopila. Rodina je zničená a žádá o soukromí.

Sam odložil výstřižek a pohlédl na Maggie. Zadržela dech. Pokud ten případ odmítne, bude muset zkusit štěstí s losangeleským telefonním seznamem.

„Ten článek byl napsán před čtyřmi lety,“ konstatoval. „Je vám jméno Virginia Jennawayová povědomé?“

„Ne,“ odvětila.

„Říká vám něco podpis Cestovatel?“

Zaváhala, tyto dveře se zdráhala otevřít. Jenomže vyděrač už je pootevřel. Dříve či později se Sam Sage bude muset o Cestovateli dozvědět. Tak ať už má ten rozhovor za sebou.

„Je tu jistá dávná legenda, podle níž existuje v astrální rovině duch jménem Cestovatel,“ pustila se do vysvětlování. „Je to takový paranormální zabiják. Vraždí lidi v jejich snech za pomoci astrální projekce.“

„Aha,“ broukl Sam, jeho hlas zněl nyní až příliš neutrálně. „Vy v takové věci věříte?“

„Ne, jistěže ne,“ vyhrkla rychle. „Ten, kdo napsal ten vzkaz, se zjevně snažil, aby to znělo zlověstně.“

„Víte něco o tom Guilfoyleově institutu?“

Nadechla se a zkusila zapojit akademický tón. „Jak bezpochyby víte, lékařská a vědecká komunita se o sny nesmírně zajímá. Mnoho vážených odborníků, jako třeba Freud a Jung, je přesvědčeno, že analýza snů může být účinnou formou terapie. Spousta lékařů a výzkumníků provádí na tomto poli průkopnický výzkum.“

„A?“

„V minulém roce upoutal svým výzkumem lucidního snění pozornost muž jménem Arthur Guilfoyle.“

Sage se krátce zamyslel. „To je stav, kdy sníte, ale víte, že je to jen sen, je to tak?“

„Ano.“ Řekla si, že je dobré znamení, že zná alespoň základní definici *lucidního snění*. Vykašlala se na akademický tón. „Asi tak před rokem Guilfoyle koupil nemovitost, která stojí na předměstí Burning Cove. Na konci dvacátých let ji postavil Carson Flint. Zřejmě je to velice působivé sídlo.“

„Carson Flint, ten hollywoodský producent?“

„Správně. Zemřel asi tak před rokem a půl. Ten dům teď patří Guilfoyleovi. Proměnil ho ve výzkumné centrum jménem Guilfoyleův institut. Velké otevření Institutu proběhne formou třídní konference, jež začíná pozítří.“

„Měla Lillian Dewhurstová v plánu se jí zúčastnit?“

„Mluvily jsme o tom, když jsme před pár týdny zahlédly v novinách inzerát,“ prozradila Maggie, zatímco pečlivě volila slova. „Se slečnou Dewhurstovou se velice zajímáme o *vědecký* výzkum snů. Nakonec jsme se ale obě shodly na tom, že na tu konferenci nepojedeme.“

Sam se znovu zadíval na dopis. „Ten vyděrač chce, aby se tam Dewhurstová ukázala.“

„Ano.“

„Proč si předávat peníze během konference?“

Maggie se na něho chladně usmála. „Za to jsem vám chtěla zaplatit, abyste to zjistil, tedy pokud můj případ vezmete.“

„Chcete mi o tom dopise nebo o vaší šéfové říct ještě něco dalšího?“

„Ne – aspoň si to nemyslím.“ Odmlčela se. „Jaké další informace potřebujete?“

„To nebudu vědět, dokud nezačnu pátrat.“

Zaplavila ji úleva. „Takže ten případ vezmete?“

„Zkusím zavolat pár lidem a uvidím, co zjistím o úmrtí té slečny Jennawayové. Další krok probereme pak.“

Doufala v trochu profesionálnější nadšení, ale bylo jasné, že příslib telefonátů je vše, co dostane, přinejmenším prozatím.

„Alespoň nějaký začátek,“ konstatovala. Otevřela kabelku a vytáhla peněženku. „Jistě budete požadovat zálohu.“

„Je to obvyklé. Vystavuju účet každý den. Výdaje jsou navíc.“

„Rozumím. Kolik činí záloha?“

Pověděl jí to. Vyndala peníze a předklonila se přes stůl, aby mu je podala.

Přijal hotovost, zdvořile nepře počítal bankovky a zamkl je do horního šuplíku stolu. Zahlédla matný kovový lesk pistole, než dovnitř upustil peníze a pak zavřel a zamkl zásuvku.

Z nějakého důvodu jí z pohledu na tu zbraň přeběhl po zádech mráz nejistoty. Právě si najala muže, který má v šuplíku stolu pistoli. Řekla si, že se to dalo čekat. Je to přece soukromý detektiv. Žádala ho, aby našel vyděrače. Potřebovala někoho, kdo dokáže být děsivý, pokud je to nutné. Sam Sage možná není úspěšný vyšetřovatel, ale měla dojem, že dovede působit docela nebezpečně, pokud mu to stojí za námahu.

Přesto neznala nikoho, kdo by měl pistoli ve stole. Ano, její otec a bratři občas chodili na lov, ovšem to bylo něco jiného. Existoval jen jediný důvod, proč člověk potřeboval ruční zbraň, a ten důvod byl děsivý. Možná dělá vážnou chybu.

Sam si jejích obav zjevně nevšiml. „Vám nevadí vynaložit vlastní peníze, abyste zjistila, kdo vydírá vaši zaměstnavatelku?“

„Mezi moje povinnosti asistentky slečny Dewhurstové patří i platit za domácnost, zatímco je pryč,“ prozradila Maggie. „Nebojte se, pane Sagi, mám oprávnění vypisovat jejím jménem šeky. Slečna Dewhurstová je velice bohatá žena.“

„Očividně vám důvěřuje.“ Bylo to konstatování, ne otázka.

„Ano.“

„Jak se s vámi spojím?“

„Momentálně bydlím v domě slečny Dewhurstové na Sunset Lane. Starám se v době její nepřítomnosti o dům a zahradu. Není v telefonním seznamu, takže vám dám číslo.“ Zapsala ho na navštívenku a podala mu ji.

„Ještě něco?“

„To prozatím stačí.“ Vstal a upustil kartičku do kapsy saka. „Ozvu se vám, jakmile budu mít nějaké informace.“

„Děkuju vám.“ Zvedla se a pohlédla na zprávu na stole. „Co s tím dopisem?“

„Nevadilo by vám, kdybych si ho nechal, dokud nevyřídím ty telefonáty?“

„Je to jediný důkaz, který mám ohledně vydírání. Nechci ho ztratit.“

„Nevěříte mi, že na něj dám pozor?“

„Bez urážky, ale znám vás teprve chvíli.“

Znovu složil dopis, vsunul ho do obálky a podal jí ho.

„Vezměte si ho, slečno Lodgeová.“

Vytrhla mu ho z prstů a upustila ho do kabelky. „Zavolejte, hned jak budete něco vědět. Ve dne v noci.“

„Provedu. Čistě ze zvědavosti, jste vždycky taková nedůtklivá?“

Věnovala mu jako břitva ostrý úsměv. „Nejspíš ano, zvlášť pokud jsem ta, která vypisuje šeky. Pokud s tím máte problém, dejte mi vědět.“

Otočila se na jednom podpatku a rázovala ke dveřím.

Sam vyšel zpoza stolu, několika dlouhými kroky zdolal prostor a podařilo se mu dostat k proskleným dveřím před ní. Otevřel je.

Pevně sevřela kabelku. Udělala, co mohla. Doufala, že se jí uleví, až najme nějakého profesionálního vyšetřovatele, ale pocit blížící se katastrofy byl stejně silný jako dřív.

Pohlédla na ten mosazný věšák, zatímco přecházela přes kancelář – nemohla se na něj *nepodívat*. Dokonce i o pár metrů dál vycítila šepot vzteku a násilí.

Drž jazyk za zuby, Maggie. Nechceš, aby nabyl dojmu, že jsi jedním z těch lidí, kteří věří na paranormální energii a nadpřirozené vidiny.

Nedokázala si však pomoci.

„Mohu se zeptat, kde jste koupil ten věšák, pane Sagi?“ řekla.

Sam na něj pohlédl. „Přivezl jsem si ho s sebou z L. A. Byla to jedna z mála věcí, která mi zbyla po rozvodu.“

Je rozvedený. No a co? Nebyla tu, aby si našla manžela. Neměla v úmyslu se vdávat. Už opustila jednoho ženicha téměř před oltářem a každou noc, když uléhala do prázdné postele, si slibovala, že už takovou katastrofální chybu nikdy neudělá. Unikla jen o vlásek tomu, aby podruhé v životě skončila v blázinci. Pořád měla z toho těsného úniku noční můry.

Kdepak. Rozvod Sama Sage, stejně jako příběh toho věšáku, nebyla její věc. Přesto bylo z nějakého důvodu hezké vědět, že nemá manželku. Jistěže to neznamenal, že v jeho životě není nějaká žena.

Běž dál. Nezastavuj se. Prostě pokračuj v cestě.

S povzdechem se zarazila ve dveřích.

„Chcete radu?“ zeptala se.

„Přijde na to,“ odtušil Sam. „Co je to za radu?“

„Zbavte se toho věšáku. Čím dřív, tím líp.“

Podíval se na věšák. „Proč?“

Bála se, že se na to zeptá.

„Nehodí se sem,“ zamumlala.

„Cože?“

Proč se vůbec snaží? Sam zjevně nevnímal rušivé stíny, které ten věšák vrhal. To ona s tím měla problém. Její rodina a psychiatři a terapeuti, na nichž trvali, aby k nim zašla, jí to dali jasně najevo.

„To je jedno,“ prohlásila a pokusila se o bezstarostný úsměv. „To je mezi vámi a vaším dekorátérem.“

„Vypadá tahle kancelář, že mi ji zařizoval nějaký dekorátér?“

„Mrzí mě, že jsem se o tom zpropadeném věšáku zmiňovala.“ Vyšla na chodbu. „Zavolejte mi, jakmile budete mít nějaké zprávy, ve dne v noci.“

„Zavolám,“ slíbil. Ale díval se na věšák, ne na ni.

Rázně vykročila ke schodišti. Když procházela kolem dveří té asistentské firmy, zaslechla rychlé, vytrvalé klapání psacího stroje, jež naznačovalo, že tam pracuje nějaká zkušená písárka. Na druhé straně dveří se nejspíš nacházela další svobodná žena, která se snažila vydobýt si ve světě vlastní místo.

Došla až na vrchol schodů a zaváhala. Záchvěv uvědomění ji přiměl ohlédnout se přes rameno. Sam se opíral ve dveřích, paže založené na hrudi. Ted' už sledoval ji, ne věšák.

Když se jejich pohledy setkaly, krátce kývl, vrátil se do stínu věšáku a zavřel dveře. Tehdy pochopila, že o tom kousku vybavení neměla nic říkat. Mohla jen doufat, že ji bude považovat přinejhorším za výstřední osobu.

Skoro jistě se toho kusu nábytku nezbaví. Lidé jen zřídka poslouchali dobré rady. To ona bude trpět účinky stínů vrhaných tou věcí. Čekala ji dlouhá noc.

Kapitola 3

Sam přešel k oknu a vyhlédl na ulici skrz benátské žaluzie. Pozoroval, jak Margaret Lodgeová vklouzla na přední sedadlo žlutého čtyřdveřového packardu bez střechy zdobeného spoustou nablýskaného chromu a s pneumatikami s bílým pruhem na boku.

Sundala si elegantní malý klobouček a nahradila ho šátkem zavázaným pod bradou. Přidala sluneční brýle a kožené jezdecké rukavice, nastartovala silné auto a sebevědomě vyrazila na ulici.

Možná trochu příliš sebevědomě. Měl pocit, že jezdí jako pirát silnic.

Odvrátil se od okna. Neexistovala možnost, aby znala historii toho věšáku. Momentálně psala sloupek v novinách. Detektivní logika mu napovídala, že nejspíš bude mít bujnou fantazii.

Možná že totiž je jeho představivost, ne její. Přesně věděl, co se s tím věšákem stalo, a ty vzpomínky byly nesmírně nepříjemné. Pravděpodobně její radu špatně pochopil. Spíš se mu snažila poradit ohledně vybavení kanceláře. Spousta lidí fušovala do interiérového designu. On k nim nepatřil, ale ona vypadala jako typ, který se

o něco takového zajímá – žena, jež vyrostla v domě, který vybavoval profesionální návrhář. Takové domy znal. S Elizabeth v jednom žili pár měsíců, byl to dárek od jeho tchána.

Je to jenom věšák. Funkční část vybavení. To je to jediné, na čem záleží.

Zapomeň na něj, řekl si.

Měl na práci mnohem důležitější věci. Získal opravdovou klientku a opravdový případ, jeho první od chvíle, co před týdnem otevřel kancelář.

Sundal si sako, přehodil ho přes opěrátko židle a uvolnil vázanku. Posadil se, otevřel šuplík a vyndal zápisník.

A dobrých zpráv bylo víc – ta klientka si ho zjevně mohla dovolit. Nebo spíš měla přístup k účtu své zaměstnavatelky, která si ho mohla dovolit. Což bylo stejně tak dobré.

Pohlédl na vizitku, kterou mu Margaret Lodgeová dala. Nebylo na ní moc informací, jen telefonní číslo a adresa domu její zaměstnavatelky. Sunset Lane se nacházela v klidné drahé čtvrti na útesech s výhledem do zátoky. Otevřel plnicí pero a zapsal na kartičku pár detailů. Pak se opřel na židli a uvažoval o svých dojmech.

Býval dobrý polda, protože měl skvělou intuici. Obvykle dokázal každého člověka rychle prokouknout – živého či mrtvého – ale ne vždy. Jeho zpackané manželství toho bylo důkazem.

Lodgeová byla problém. Nezapadala do žádné ze standardních kategorií. Ve skutečnosti byl omráčený, když prošla dveřmi. Možná šokovaný. Ať už jako svého prvního klienta očekával kohokoliv, ona to nebyla.

Byla atraktivní, ovšem ne podle hollywoodských měřítek. Ve tváři měla příliš silných a ostrých rysů. Vhodnější výraz by byl *podmanivá*. Vypadala jako dáma, která se o sebe dovede postarat a která to už nějakou dobu dělá. Nepotřebovala žádného hrdinu, ne tak jako Elizabeth. Lodgeová potřebovala muže, který s ní udrží krok.

Ten malý odvážný klobouček měla nasazený přesně v tom správném úhlu, aby jí jeho elegantně zvlněná krempa částečně zakrývala ty její fascinující oči, oči, z nichž měl člověk znepokojující pocit, že mu dokážou nahlédnout až do duše. Kvůli tomu byla nebezpečná a zajímavá zároveň.

Když prošla dveřmi, obával se, že ho požádá, aby sledoval jejího manžela a získal kompromitující fotografie a ona se mohla rozvést. Děsil se toho, že bude muset někomu pomáhat k rozvodu, ale věděl, že by takovou práci nemohl odmítnout, ne na začátku nové kariéry. Potrvá, než si vybuduje takovou pověst, aby se mohl zabývat pojištěním, podvody a pátráním po ztraceným osobách. Až se zavede, bude moci rozvody odmítat.

Lodgeová ho však nepožádala, aby sledoval nevěrného manžela. To by měla být obrovská úleva. A taky že byla. Nevysvětlovala se však tím jeho reakce na ni.

Byla zjevně inteligentní a vzdělaná, ovšem nebyla arogantní jako lidé, s nimiž se setkal, když tu a tam vyslychal svědky a podezřelé z akademického a vědeckého světa. Spousta žen v jejím věku byla provdaná, ale ona neměla žádný prsten a pracovala.

Lodgeová vystupovala sebevědomě a působila zvláště odhodlaně, což mu napovídalo, že by byl velice špatný nápad stát jí v cestě k tomu, co by chtěla. Nepokoušela se s ním flirtovat, ani ho přimět, aby ji litoval. Jednala jako profesionálka.

Celkově vzato byla Lodgeová ideální klientka – až na tu věc s lucidním sněním. To byl nešťastný obrat. Fakt, že se o dané téma zajímala natolik, aby znala věci, jako jsou astrální projekce a nějaká legenda o nadpřirozeném zabijákovi jménem Cestovatel, byl rozhodně důvod k vážným obavám.

Žádný z těch postřehů či úvah však neodpovídal na tu největší otázku: Proč měl pocit, jako by do něho udeřil